Χῆνες ποὺ δίνουνται τὴν ὥρα ποὺ ἐκεῖνος ποὺ τὶς χορίζει βρίσκεται ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι τῆς τελευταίας ἀγωνίας του, εἶνε χῆνες ἱερές! Μᾶς τὶς δίνεις, ἀγαπητὴ θεία, τὶς χῆνες σου, τὶς δεχόμαστε καὶ σ' εὐχαριστοῦμε!... Τὶς παίρνουμε γιὰ νὰ μὴ σοῦ χαλάσουμε τὸ χατῆρι μιὰ τέτοια φρικτὴ στιγμή... Δὲν τὶς χρειάζεσαι πιά· ἄλλωστε καὶ μᾶς τὶς χαρίζεις... Τὶς παίρνουμε...

Γύρισε τότε στὴ γυναίκα του καὶ τῆς εἶπε:

— Ζιουλῆ, πόσα γρήγορα τὶς χῆνες τῆς θείας; Μᾶς τὶς δίνει...

Ἕνας ζωηρὸς ἐρεθισμὸς ἐστόραξε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς παραλυτικῆς. Τὰ μάτια της, φρικτὰ γουρλωμένα, ἐξαπάντισαν μιὰ ματιὰ φλογερὴ ἐναντίον τοῦ Γκιγιὼ καὶ συγχρόνως τραύλισε:

— Οὐάχ! Οὐάχ!...

Ἡ δύσκολη γρηὰ φαίνοταν ἀπελπισμένη κ' ὀργισμένη.

Ἡ γρηὰ Φελισῆ, ποὺ ἐγνώριζε τὸ μῖσος τῆς γρηᾶ-Κατερίνας ἐναντίον τῶν ἀναξίων αὐτῶν ἀνεψιῶν της, ἐκίνησε ἤρεμα τὸ κεφάλι καὶ εἶπε δειλά:

— Δὲν εἶνε, μοῦ φαίνεται, σίγουρο πὼς ἡ θεία-Κατερίνα μιλᾶ γιὰ τὶς χῆνες της!

Ὁ Γκιγιὼ στηλώθηκε πάνω ἄγριος:

— Μοῦ φαίνεται πὼς ζουρλάθηκες καὶ σύ! τῆς εἶπε. Χωρὶς νὰ ξέρῃς, γρηὰ Φελισῆ, γραφὴ κι' ἀνάγνωσι, ἄξεστη κι' ἀγράμματη ὅπως εἶσαι, δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς τί σημαίνει τὸ «οὐάχ! οὐάχ!» τῆς θείας. Πρόσεξε ν' ἀκούσῃς τώρα πάλι τί λέει, γιὰ νὰ συνηθίσῃς τὴ γλῶσσα της. Τί λέει τώρα;

— Λέει, Χοῦ! Χοῦ! εἶπε ἡ γρηὰ Φελισῆ.

— Ἀκριβῶς! ἔτσι λέει: Χοῦ! Χοῦ! Μᾶς μιλάει δηλαδὴ γιὰ τὶς κόττες της... Κ' ἔπειτα γυρίζοντας πάλι στὴ θεία του πρόσθεσε:

— Ἔγνοια σου, ἀγαπητὴ θεία, ἔγνοια σου καὶ δὲν θὰ τὶς ξεχάσουμε τὶς κόττες σου. Θὰ τὶς πάρουμε κι' αὐτὲς σπίτι μας, νὰ τὶς περιποιηθοῦμε. Δὲν θὰ τὶς ἀφήσουμε ἐδῶ νὰ ὑποφέρουν!... Φελισῆ, εἶσαι μάρτυρας ὅτι ἡ ἀγαπητὴ θεία μας μᾶς δίνει καὶ τὶς κόττες της. Θὰ βεβαιώσῃς τὸ πρᾶγμα στὴν Ὀρτάνς ὅταν θἀρθῇ...

Ὅταν ἡ γυναῖκα τοῦ Γκιγιὼ γύρισε ἀπὸ τὸ σπίτι τους ὅπου εἶχε ὁδηγήσει τὶς χῆνες τῆς θείας της, ὁ ἄντρας της τὴ διέταξε νὰ μαζέψῃ ἀμέσως καὶ τὶς κόττες.

Ἄρχισε νὰ τὶς βάζῃ κι' αὐτὲς σ' ἕνα μεγάλο πανέρι, κι' ἀκούσηκαν ἄξαφνα τὰ κακαρίσματά τους καὶ τὰ φτερουγηματά τους. Ἡ παράλυτη τ' ἄκουσε... Καὶ τὰ μάτια της γουρλωσαν περισσότερο...

— Οὐχ! Οὐχ! στέναξε ἀναρθρα.

Ὁ Γκιγιὼ ἔπιασε τότε τὸ μέτωπό του. Προσπαθοῦσε, δῆθεν, νὰ καταλάβῃ τί σημαίνει τὸ νέο ξεφωνητὸ τῆς ἀρρωστης. Κ' ἔξαφνα σὰν νὰ τὸ βρῆκε φώναξε:

— Γιὰ τὸν χοῖρο της μιλάει! Θέλει νὰ μᾶς πῇ γιὰ τὸν χοῖρο της. Μᾶς δίνει καὶ τὸν χοῖρο της. Τὴν καλή μας τὴ θεία!... Δὲν λησμονάει κανένα ἀπ' τὰ ζῶα της! Τί καλωσύνη! Πῶς τ' ἀγαπάει ὥς τὴν τελευταία της ὥρα! Δὲν ξεχνάει κανένα!...

***

Ἡ γρηὰ βλέποντος τὴ λεηλασία ποὺ γινόταν γύρω της εἶχε φρικάξει.

Κι' ὁ Γκιγιὼ φοβήθηκε τώρα μήπως ἡ γρηά, ἀπόπληκτη, ξαναβρῇ τὴν χρῆσι τῆς γλώσσας της, μήπως μιλήσῃ καθαρὰ καὶ τοῦ ἀνατρέψῃ ὅλα τὰ σχέδια. Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ τελειώνῃ ἀμέσως χωρὶς ἀργοπορία.

— Φελισῆ, ποῦ βρίσκεται τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ φάρμακο ποὺ ὥρισε ὁ γιατρὸς γιὰ τὴ θεία; ρώτησε τὴ γειτόνισσα. Ἐσὺ θὰ ξέρῃς ποῦ βρίσκεται. Μὲ δυὸ-τρεῖς σταγόνες, θ' ἀποκοιμηθῇ καὶ θὰ ἡσυχάσῃ ἀπόψε. Εἶνε μεγάλο κρίμα νὰ τὴν ἔχουμε νὰ ὑποφέρῃ ἔτσι, τὴν ἀγαπητὴ μας τὴ θεία. Πρέπει νὰ πάμουμε ὅτι μπορέσουμε γιὰ νὰ τὴν ἀναπαυφίσουμε...

Ἡ γρηὰ Φελισῆ ἔψαξε καὶ βρῆκε τὸ ναρκωτικό. Τὸ μπουκαλάκι ἦταν σχεδὸν γεμάτο.

Ἡ κρίσις εἶνε τώρα πιὸ δυνατή, ἐξήγησε ὁ Γκιγιώ. Ἀσφαλῶς τρεῖς σταγόνες δὲν θἄναι ἀρκετές. Πρέπει νὰ διπλασιάσουμε τὴ δόσι. Μάλιστα θἄναι ἀποτελεσματικώτερο τὸ φάρμακο ἂν τῆς δώσουμε νὰ πάρῃ ὅλο τὸ μπουκαλάκι μονομιᾶς. Ἔτσι θὰ ἡσυχάσῃ πιὸ γρήγορα... Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάμουμε. Ἔτσι δὲν εἶνε, γρηὰ Φελισῆ;

Πῆρε τὸ μπουκαλάκι, πλησίασε στὴν ἀρρωστη, τῆς ἄνοιξε μὲ τὸ σανιὸ τὸ στόμα καὶ τῆς ἔχυσε μέσα ὅλο τὸ ναρκωτικό.

Τὸ φάρμακο δὲν ἄργησε νὰ φέρῃ τὸ ἀποτέλεσμά του. Ἡ ἀρρωστη τιναχτηκε δυὸ-τρεῖς φορὲς καὶ ξανάπεσε στὸ κρεββάτι της ἀκίνητη.

— Φελισῆ, εἶνε ἀργὰ πειά, εἶπε τώρα ὁ Γκιγιὼ στὴν γειτόνισσα. Μπορεῖς νὰ φύγῃς. Πάρε καὶ τὸν ἄντρα σου. Μὴ κουρτζόσαστε περισσότερο. Εἴσαστε κ' ἐσεῖς γέροι καὶ ἀνάπηροι. Ἐμεῖς ἀντέχουμε. Θὰ μείνουμε ὅλη τὴ νύχτα κοντὰ στὴν ἀρρωστη μας...

Οἱ δύο ἀνάπηροι γέροι θέλοντας καὶ μὴ ἀποτραβηχτήκαν. Οἱ Γκιγιὼ ἔμειναν μόνοι στὸ σπίτι τῆς γρηᾶ-Κατερίνας.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

Κάποτε, σὲ μιὰ ἐσπερίδα, μιὰ κυρία ἐρώτησε τὸν Δουμᾶ μὲ φιλαρέσκεια:

— Δὲν μοῦ λέτε, ἀγαπητέ μου μαΐτρ, σεῖς ποὺ τὰ ξέρετε ὅλα καὶ ποὺ εἶσθε καὶ τόσο στενὸς φίλος μου, ὑπάρχει κομμὰ διαφορὰ μεταξὺ φιλίας καὶ ἔρωτος;

— Τεραστία διαφορά, κυρία μου! Ὅση καὶ μεταξύ... ἡμέρας καὶ νυκτός! Ἡ ἡμέρα εἶνε ξάστερη καὶ φωτεινὴ σὰν τὴν φιλία, ἐνῶ ἡ νύχτα... ἡ νύχτα μοιάζει μᾶλλον μὲ τὸν ἔρωτα, γιατὶ ἔχει πολὺ σκότο, καὶ πολλὰ μυστήρια, ὅπως κι' αὐτός!...

***

Σὲ μιὰ ἐσπερίδα ποὺ ἦταν καλεσμένος καὶ ὁ Δουμᾶς, παρουσιάσθηκε καὶ κάποιος σουγγανὴς τοῦ οἰκοδεσπότου ὑπερβολικὰ φλυαρος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαυε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τοῦ νὰ διηγεῖται διαφορες ἀνούσιες καὶ βαρετὲς ἱστορίες. Οἱ καλεσμένοι, ἐπὸ εὐγένεια, τὸν ἄκουγαν ὑπομονετικά. Ὁ Δουμᾶς, ἂν καὶ μὴ ἀνεχόμενος συνήθως τέτοιου εἴδους ἐνοχλητικοὺς τύπους, ἔκαμε ὡ, τόσο καὶ αὐτὸς ὑπομονή, μὴ θέλοντας νὰ δυσαρεστήσῃ τοὺς οἰκοδεσπότας.

Ὁ φλύαρος εἶχε τελειώσει τὴν τρίτη ἢ τέταρτη διήγησή του κι' ἑτοιμαζόταν ν' ἀρχίσῃ μιὰ νέα «καταπληκτικὴ ἱστορία», ὅταν ἔξαφνα σταμάτησε, τάχασε καὶ κοκκινίζοντας ἀπὸ τὴ στενοχωρια ἐψιθύρισε:

— Μὲ συγχωρεῖτε... Δὲν ξέρω πῶς τὸ ἔπαθα αὐτό... Δὲν θυμοῦμαι τὸ τέλος τῆς ἱστορίας ποὺ ἐπρόκειτο νὰ σᾶς διηγηθῶ... Κρίμα!... Ἦταν τόσο ἐνδιαφέρουσα ἱστορία... Καὶ θἄμουν τόσο περίεργος, κατόπιν, θἄκουγα τὴν γνώμη σας γι' αὐτήν...

— Μαᾶ! Μὴν στενοχωρεῖσθε γι' αὐτό... ἀπάντησε ὁ Δουμᾶς, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατηθῇ περισσότερο. Ἐγώ, εὐχαρίστως, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἀμέσως τὴν γνώμη μου. Ἡ τελευταία αὐτὴ ἱστορία σας, τὴν ὁποίαν δὲν μᾶς διηγηθήκατε, μᾶς, εὐχαρίστησε, σᾶς βεβαιώνω, ὅλους μας, περισσότερο ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες ποὺ εἴπατε προηγουμένως!...

***

Σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ «Φιλολογικὰ δεῖπνα» τοῦ Μαΐξιο, ἠγέρθη συζήτησις μεταξὺ τῶν συνδαιτημόνων περὶ τοῦ ἑξῆς ζητήματος: Ἐὰν ἐρωτοῦσαν ἕνα νεκρὸ ἂν θέλῃ νὰ ἐγερθῇ στὴν ζωή, τί θὰ ἀπαντοῦσε; Ναὶ ὄχι;...

Ὁ παθένας ἐκλήθη νὰ πῇ τὴν γνώμη του. Ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι θὰ ἀπαντοῦσαν «ναί», ἄλλοι «ὄχι». Τέλος, ἦρθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ Δουμᾶ.

— Ἐγώ, ἐδήλωσεν ὁ πνευματώδης συγγραφεύς, θἀπαντοῦσα «Ναί... ἀλλ' ὑπὸ ὅρους!...»

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ

Ὅπως ἀναφέρει ἡ ἱστορία ὁ Ἀπολλώνιος δημηγορῶν στὴν Ἔφεσο τὸ 96 μετὰ Χριστόν, διέκοψεν ἔξαφνα τὸν λόγο του κ' ἐφώναξε: «Χτύπα! Χτύπα!» Ἔπειτα γύρισε πρὸς τὸ ἀκροατήριο καὶ προσέθεσε: «Ἔπεσεν ὁ τύραννος!» ὑπονοῶν τὸν Αὐτοκράτορα Δομιτιανό. Πράγματι δὲ ἐκείνη τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Δομιτιανὸς ἐδολοφονεῖτο στὴ Ρώμη, ὅπως ἐγνώσθη ἀργότερο.

Καὶ στὰ 1838, ἕνας Γάλλος ὀνόματι Μισέλ, μένοντας στὸ Παρίσι «ἐλάντασσε» τὸν φόνο τοῦ στρατηγοῦ Damzemont, ποὺ γίνε στὴν Ἀλγερία.

Τὰ τηλεπαθητικὰ αὐτὰ φαινόμενα οἱ ἀρχαῖοι τὰ θεωροῦσαν ὡς ἀποτελέσματα ὑπερφυσικῆς ἐνεργείας. Σήμερα ἐξηγοῦνται διὰ τοῦ μαγνητισμοῦ.

Ὅλη τὴ νύχτα ἐδούλεψαν καθὼς ἔπρεπε. Ἐλεηλάτησαν τ' ὁρμάρια, τὰ σεντούκια, τὶς κάσες, τὸ κελλάρι τῆς γρηᾶ. Δὲν ἄφησαν γωνιά, ποὺ νὰ μὴ τὴν ψάξουν, σ' ὅλο τὸ σπίτι.

Ὅταν ἔφεξε ἡ μέρα, ὁ Γκιγιὼ σήκωσε ἴσαμε τὸ πρόσωπο τῆς θείας του τὸ φανάρι, ποὺ τοῦ εἶχε χρησιμεύσει στὴ νυχτερινὴ λεηλασία, τὴν κύτταξε καλὰ κ' ὕστερα εἶπε στὴ γυναῖκα του:

— Νομίζω πὼς πέθανε! Τώρα μποροῦμε νὰ στείλουμε ἕνα τηλεγράφημα στὴν Ὀρτάνς.

— Καὶ πρέπει νὰ μᾶς εἶνε ὑπόχρεη ἡ Ὀρτάνς, ποὺ παρατηθήκαμε στὴν ἀγωνία τῆς μάνας της, ἐνῶ ἐκείνη ἔλειπε! εἶπε ἡ γυναῖκα τοῦ Γκιγιώ, ἀρχίζοντας νὰ μεξοπλαίη.

Βγῆκαν ἔπειτα ἔξω κι' ἔστειλαν ἕνα τηλεγράφημα στὴν Ὀρτάνς. Γύρισαν ὕστερα στὸ σπίτι, ἔπεσαν στὰ γόνατα. Ὄπλα στὸ κρεββάτι τῆς πεθαμμένης, κι' ἄρχισαν νὰ προσεύχωνται!...

Ζὰκ Ζάγγραμ